
Kovács András Ferenc

SIR FRANCIS BACON SUTTOGOTT SZONETTJE

Szikszaí Rémusznak

A mindenség mit sem tudás, felejtés –
 Vak úr méhében megragadt atom,
 Hasadt véletlen, önmagába lejt, és
 Erről tán Istent sem faggathatom.
 Nem mondható még, elsuttogható csak,
 Isten se tudja, bár rég sejthető,
 Hogy békás tó felett túl sok a kócsag,
 S tudósnál is benő srég fejtető...
 Kis emberségünk boldog, hiszen golyhó –
 Egy gördülő kő, egy kopár fikusz
 Túléli létünk, s kering minden bolygó
 A Nap körül, miképp Kopernikusz
 S Bruno mondá – a Föld is elpöröghet
 Örök pályáján tűzzel telt közönynek.

LEICESTER GRÓFJÁNAK BÁGYADT VÁGYDALA

Paul Foster I. ERZSÉBET-éhez

Virginia, Virginia,
 Szívemnek mért kell érted itt
 Vergődnie, így sírnia
 Szerelme mézes mérgeit?

Királynóm, kóbor, égi hold
 Az éj palástján horgonyoz!
 Nem tudható, hogy rég mi volt –
 Tán minden álcás kor gonosz?

Mit ér a hajszás hatalom?
 Csalás a törvény, holt a jog?
 Szépség, igazság – satnya lom?
 Te tündökölsz – s én hol vagyok?

Tündérkirálynő, holdözön,
Csillagzó, felhős nyakfodor –
Ragyogsz, de engem zord közöny
S a vaksors habja csak sodor.

Rideg delejjel hold ragyog,
Pompája csipke, jég, agát –
Én nem tudom, ki, s hol vagyok,
Ha nézem csontfehér nyakát.

Szerelmem úz, Virginia!
Lelkemnek mért kell érted itt
Vergődve mind kiinnia
Szavak szeszélyes mérgeit?

POSTBERTALANÉJI SANZON

Dalbetét Paul Foster drámájához

*Médámz é Mészaió! Zsövu-prézant! Mádám
Lö Szerpan! Előadja Kélgýóné, a hidegvérű,
miután fölöttébb vérpezsdítő vérfürdőt vón
a párisi népferedőben, Szent Bertalan éjén!
Et voilà Catherine de Médicis de Valois, a
halovány csalogány, a megfáradtan rezge-
tő, enyhén rezignált királménagyasszony!
É voalá – a zsonörögrettőrien! Ama vérbő
párisi sanzón!*

Gond – milyen, ha ilyen?
Mondd, minek rettegni fenn?
Csak a nép odalenn,
csak a nép legyen mért rettegjen!
Csak a nép, csak engem,
csak a nép bármiképp szeressen!
Szeressen, reszkessen –
csak a nép rettegjen, de engem
bármilyen, nincs miért rettegnem!

Pont ilyen, amilyen...
Most fölös rettegni fenn!
De a nép odalenn
csócselék, főzelék, kásapép –

gyáva nép odalenn
éljen és nyugodtan rettegjen!
Vigyázzon, hova lép,
hova tér, hogyan ért, de mit ért,
amit nem, de miért?
Mindegy, csak rettegjen!
No de én soha már, sohasem –
nem bánok semmit sem!

Pont. Ilyen a milyen.
Most öröm rettegni lenni!
No de én idefenn
közben a lelkemet kiteszem!
Odalent van a nép –
fogy, de még hisz a nép!
Hat a fék, ijedtség,
s hogy az ég milyen kék –
nem tudják tűzbe hullt, felperzselt,
pimasz éji lepkék!
No de én idefenn
mit bánjak? Nekem nem –
nincs miért, nincs mitől, bármiképp,
semmitől sincs miért rettegnem!

Molnár Krisztina Rita

AHOGY A SZÉL

Egy szürke asszonyt rugdosok
ide-oda a porban.
Én mozgatom? Vagy ő mozog?
Él még vagy fekszik holtan?
Két szeme két üveggolyó –
messzi síkokba dermed.
Ha fölkelne se volna jó.
Mert nem ismer kegyelmet.
Nem ismer, füttyül bárkire,
ahogy a szél, kegyetlen.
Hajában sárga fű, pihe.
Nem lehet szürke szebben.
Keljen föl vagy vérezzen el,
sikítom a süketnek.